

ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ

Μουσική: Νικολόπουλος Χρήστος

Στίχοι: Δαβαράκης Άρης

Παί ρνωέ να πο δή λα το και φεύ γω για τ'α δύ να το κρα τά ω στο χέ ρι το κλει δί Πιά νω το τι μό νι ο σφυ γμός μου δυ να μώ νει το έ ργο

κά που το 'χω ξα να δεί Ή μουν μι κρό παι δά κι, με κα θα ρή κα ρδιά Εί χα τ'ό νει ρό μου,

το πο δή λα τό μου κió λα έ μοια ζαν σω στά. Έ γι να δε κά ξι κió λαή ταν ε ντά ξι εί χα μια ζω ή μπρο στά.

Παίρνω ένα ποδήλατο και φεύγω για τ' αδύνατο
κρατάω στο χέρι το κλειδί.

Πάνω το τιμόνι ο σφυγμός μου δυναμώνει
το έργο κάπου το 'χω ξαναδεί.

Ήμουν μικρό παιδάκι, με καθαρή καρδιά.

Είχα τ' όνειρό μου, το ποδήλατό μου
κι όλα έμοιαζαν σωστά.

Έγινα δεκάξι κι όλα ήταν εντάξει
είχα μια ζωή μπροστά.

Το ποδήλατό μου ήταν πάντοτε δικό μου
και με πήγαινε πολύ μακριά.

Μέσα στη Σαχάρα σαν την πιό βαθειά λαχτάρα
μ' οδηγούσε πέρ' απ' τη χαρά.

Και τώρα στον αγώνα, ξανά απ' την αρχή.

Φόρτσα στο πετάλι να 'ρθουνε κι οι άλλοι
πάμε για ορθοπεταλιές

Τα ποδήλατά μας, όπως τα όνειρά μας
ξέρουν από ανηφορίες.